

[Hanne Reintoft.]

der jo også været enighed om nogenlunde bredt her i dag — betragtes som en tilbunds gående ændring til det bedre i hele tjenestemandssystemet og problematikken heromkring. Det står vel også klart, at selv om hovedorganisationerne har kunnet give forslaget deres blå stempel, så er der mange mindre grupper, der ikke mener, at de har haft tilstrækkelig forhandlingsret, at de er blevet hørt tilstrækkeligt; jeg kunne nævne flere, f. eks. landpostbudene, og vi har jo også set lokomotivførernes utilfredshed tydeligt manifesteret.

Der har i forbindelse med hele den samlede nye tjenestemandsløvgivning været talt og talt om smidiggørelse. Visse mål er vel også nået, men fordelene herved tilfalder stort set de bedst lønnede, og man må i meget høj grad beklage, at vi ser forslag til nye lønrammer for tjenestemænd, hvor man i lighed med det private arbejdsmarked præsterer et lavtlønsniveau, som er fuldstændig uacceptabelt. Alene af den grund kan man måske alligevel undre sig over, at organisationerne har accepteret. En grundløn på begyndelsestrin omkring 15.000 kr. er fuldstændig urimelig, og slutlønnen på dette løntrin oppe omkring 18.000 kr. er lige så uantagelig. De højeste tjenestemandslønninger er mere end 6 gange så store.

Man har argumenteret så meget for, at man skulle kunne klare sig i konkurrencen med det private arbejdsmarked. Det må da også understreges, at man meget loyalt ikke har vovet sig ud i nogen overbudspolitik over for det private arbejdsmarked. Man har ikke på nogen måde vovet sig ud i noget, der kunne genere det private arbejdsmarkeds lave lønninger. Med hensyn til underbetaling ligger man fuldstændig på linje.

For de store stillingers vedkommende har man derimod ment at måtte hæve lønningerne, og de er blevet hævet ganske anseligt. Jeg havde mindre mod dette, hvis man ikke havde fortsat sin traditionelle lavtløspolitik over for den store gruppe af tjenestemænd på de første løntrin.

Endelig er der et område, hvor det slet ikke er lykkedes at få det hele til at stemme med det private arbejdsmarked. Det gælder mange af mellem lønningerne. Hvis man f. eks. sammenligner med, hvad repræsentanter og konsulenter og mange forskellige

stillinger ude på det private arbejdsmarked får, og så ser, hvad mennesker med en 2-, 3-, 4-årig uddannelse placeres i inden for statens tjeneste, så vil man se, at de på ingen måde er placeret som folk på det private arbejdsmarked.

For nogle grupper vedkommende er det særlig grelt, og jeg vil gerne lige her — nu der er talt så meget om andre grupper — selv om det måske egentlig hørte til under anden behandling, nævne et par enkelte grupper, fordi jeg meget indtrængende vil opfordre til, at man beskæftiger sig med det i udvalget.

Jeg ved overhovedet ikke, hvad man har tænkt på, da man indplacerede sygeplejerskerne. Det er mennesker med stort ansvar og fin uddannelse. Jeg tror, man har anbragt førsteassistenterne på 9. løntrin, medens andre med tilsvarende uddannelseslængde ligger mellem 12. og 14. løntrin, uden at det i sig selv er imponerende. Det virker helt komisk, at netop vi, der i den grad mangler sygeplejersker, laver en lønordning, hvor lønnen netop i de år, hvor de i forvejen af andre ting er fristet til at ophøre i faget, er så ringe, at det yderligere må motivere til ikke at gå i arbejde. Det turde siges hverken at være rimeligt eller vel gennemtænkt, og jeg håber, at det er det, hr. Morten Lange mener med sjusk, og det er det, man mener man kan nå at rette.

Det samme gælder også andre grupper, f. eks. sundhedsplejerskerne, hvor vi her i forrige folketingssamling opleftede et fælles ramaskrig over, hvor svært det var at få fat i sundhedsplejersker, for nu at byde dem så dårlige lønvilkår, at vi ved, at rekrutteringen fortsat bliver umulig.

Man har heller ikke i tilstrækkeligt omfang haft opmærksomheden henvendt på de stillinger, der omfatter voksenundervisning, en arbejdsform, der er krævende og forudsætter, at den pågældende stadig øger sin viden ved selvstudier. Vi ved jo, at en stor del af de unge også med mellemuddannelser, der uddannes i dag, kommer til at beskæftige sig med voksenundervisning.

Problemerne om to ansættelsesformer inden for staten, nemlig tjenestemandsansættelse og overenskomstansættelse, er heller ikke løst ved denne reform. Det giver uheldige forhold og tit et dårligt arbejdsklima, og endnu ringere stillet er stadig den